

møderne, i § 819, første Stykke, om Ret til at begære Oplysninger tilvejebragte, i § 824, første Stykke, om Ret til at begære Spørgsmaal stillet til Vidnerne, og i § 737, første Stykke, og § 824, tredje Stykke, om Ret til at fordre Bemærkninger tilførte Protokollen. Hovedindvendingerne mod Lovforslagets § 2 er, at der gives sigtede gennem hans Defensor en Stilling som Part under Forundersøgelsen, uden at der foreligger nogen Modpart, nemlig en offentlig Anklager, saaledes at Dommeren ligesom efter Retsplejeloven af 1909 foruden sin Funktion som Under-søgelsesdommer tillige skal varetage Anklagens Interesser. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) var selv inde paa, at her laa en Fare, og det gør der ogsaa, thi det forholder sig altsaa saaledes, at Indførelsen af et Defensorat paa den Maade, som her foreslaas, nødvendigvis maa forudsætte, at Anklageprincippet er gennemført, saaledes at sigtede som Part staar overfor en anden Part, Anklagemyndigheden, og jeg maa sige, at Forslag i denne Retning næsten altid vil komme til at lide under, at de er ganske ensidige. For den sigtedes Vedkommende vil en saadan Ordning være en stor Gevinst, det kan ingen nægte, men desto værre er det navnlig for de forslagne og frække, Benægterne, at det bliver en Gevinst, hvorimod de skikkelige, som tilstaar, ikke vil have nogen Nytte heraf. Den anden Part i Sagen, det offentlige, som skal varetage Retssikkerhedens Interesse, vil meget let komme til kort, og det er af saa meget desto større Betydning, som det netop bliver i Kampen mod de farligere Forbrydere, at Vaabnene slaas ud af Haanden paa Retsfølgelsen. Det vilde praktisk let komme til at forme sig saadan, at Dommere, som ikke kan gøre sig Haab om at føre Sagen til Ende med det Resultat at faa Sandheden virkelig oplyst, alt for tidligt slipper Sagen som haabløs. Hvis der ikke straks er nogenlunde oplagt Bevis mod den sigtede, vil Dommeren opgive Sagen, og det vil være til stor Skade for Retssikkerheden.

Jeg skal endnu med Hensyn til § 2 gøre nogle mere specielle Bemærkninger. Hvad angaar Defensors Ret til at overvære Retsmøderne, er denne efter min Mening for ubetinget. Ifølge Retsplejelovens § 821, første Stykke, kan Dommeren i Henhold til Reglerne i Retsplejelovens § 151, første Stykke, lade Defensor fjerne fra Retsmødet paa Grund af utilbørlig Adfærd; en saadan Bestemmelse findes ikke i det

private Lovforslag. Endvidere finder jeg Bestemmelsen om Defensors Ret til ved Rettens Medvirkning at faa tilvejebragt de Oplysninger, han anser for ønskelige, for alt for vidtgaaende. En rimeligere Regel findes i Retsplejelovforslagets § 819, hvorefter det er Dommeren, som, eventuelt ved Kendelse, afgør, om Parternes Begæring om Tilvejebringelse af Oplysninger i Sagen kan tages til Følge. Hvis man vil give Defensor en ubetinget Ret til at kræve hvilke som helst Oplysninger tilvejebragte, bliver Dommeren ganske afmægtig. Defensor kan jo optræde paa en saadan Maade, at Dommeren slet ikke kan følge med. Saa er der endvidere at bemærke, at da Bestemmelsen om Defensors Ret til ukontrolleret at forhandle med sigtede kun angaar Forholdet udenfor Retsmøderne, savnes der udover Bestemmelsen om, at Defensor kan kræve bestemte Spørgsmaal rettede til sigtede, Regler om Defensors Forhold til sigtede i Retsmøder. En saadan Regel har man i Retsplejelovforslagets § 737, hvorefter Defensor i Retsmødet er berettiget til at samtale med sigtede angaaende de Protokolliførsler, Defensor ønsker at gøre, men i anden Anledning kun med Dommerens Samtykke, og i Retsplejelovforslagets § 767, hvorefter det ikke i Retsmødet er sigtede tilladt at raadføre sig med sin Defensor angaaende den umiddelbare Besvarelse af de ham gjorte Spørgsmaal.

Jeg skal blot gøre endnu en ganske enkelt Bemærkning til den anden Del af Lovforslaget, de særlige Dommerkollegier, hvortil Fængslingskendelser kan indankes. Der er i og for sig intet til Hinder for, at disse Bestemmelser kan forenes med det nugældende Straffeprocessystem. Derved adskiller de sig altsaa fra de første Bestemmelser. Jeg gaar ud fra, at det dog er Meningen med § 4, som taler om Spørgsmaalet om Arrestens Forlængelse, at en Fængslingskendelse straks kan indankes for Dommerkollegiet. Efter Retsplejelovforslaget er Retsmidlet overfor Fængslingskendelse Kære til højere Ret. Bestemmelsen derom findes i Kapitel 85, jfr. særlig § 970, andet Stykke, hvorefter sigtede, der er fængslet, kan fremsætte Kæremaal til den Undersøgelsesrets Retsbog, i hvis Kreds Fængselet ligger, eller til Fængselsbestyrerens Bog, og Forsvareren er pligtig at bistaa ham hermed.

Jeg har herved gjort nogle saglige Bemærkninger til Enkeltheder i Lovforslaget, som jeg altsaa mener, kan kritiseres temmelig stærkt; men det er ikke